

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1454/2021
13.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Бранислав Станић, адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2455/20 од 05.11.2020. године, у седници већа од 13.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2455/20 од 05.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Основног суда у Зрењанину П 1130/17 од 30.06.2020. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2455/20 од 05.11.2020. године, па се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1130/17 од 30.06.2020. године, обавезан је тужени да тужили исплати 4.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате све у року од 15 дана под претњом извршења. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2455/20 од 05.11.2020. године, жалба туженог је делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Зрењанину П 1130/17 од 30.06.2020. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев за исплату преко износа од 3.364,16 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је у преосталом делу потврђена, а жалба туженог одбијена. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, с обзиром да постоје правна питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана као и да је потребно да се уједначи судска пракса, све када се ради о појму заједничке имовине.

Одлучујући о дозвољености и основаности изјављене ревизије на основу чл. 404. и 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да су испуњени законски услови да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној као и да је ревизија основана.

Одредбом члана 404. ЗПП је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У овој парници предмет потраживања по преиначеној тужби, што је првостепени суд дозволио, је новчани износ који тужиља потражује као своје улагање у стицању заједничке непокретне имовине – куће. Нижестепени судови су делимично усвојили такав захтев сматрајући да се ради о споразумној деоби исплатом и да то новчано потраживање не застарева. Овакав став нижестепених судова није заснован на правилној примени материјалног права нити је у складу са устаљеном судском праксом па је због свега тога и одлучено као у ставу првом изреке решења.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју овај суд пази по службеној дужности, али у поступку јесте учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 200. ЗПП на коју ревизија указује, а која повреда је утицала на правилност одлуке која је донета. Остале повреде поступка на које у ревизији указује нису учињене.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља и тужени су најпре шест година живели у ванбрачној заједници а потом су ...2011. године закључили брак у коме је рођено троје деце, а брак је разведен ...2017. године. Заједничка малолетна деца странака су поверена тужиљи на самостално вршење родитељског права, а тужени је обавезан да доприноси њиховом законском издржавању. Странке су биле подстанари до 2013. године када су купили кућу у ... с тим што је у купопродајном уговору од 04.03.2013. године тужени наведен као купац непокретности. У уговору је констатовано да купопродајна цена износи 200.000,00 динара и да је исплаћена у целини иако је стварна купопродајна цена била 5.000 евра с тим што је постојао и дуг за комуналије у износу од 1.000 евра који су према договору исплатиле странке. На дан закључења уговора тужени је исплатио продавцу 4.000 евра и обавезао се да ће преосталих 1.000 евра исплатити у одређеном року. Новац за куповину куће обезбеђен је тако што је тужиља од своје тетке позајмила 2.000 евра од чега је враћено 500 евра и остао је дуг од 1.500 евра. Тужени је од свог пријатеља позајмио 1.200 евра од чега је 1.000 евра употребљено ради куповине куће а 200 евра на име камате за раније подигнути зајам, а коју позајмицу су странке вратиле током трајања брака. Тужени је од свог пријатеља позајмио још 2.000 евра који је новац такође искоришћен за куповину куће а зајам није враћен. Дана 04.01.2013. године тужиља је код банке подигла кредит у износу од 320.000,00 динара који је у време исплате износио 2.709,93 евра од чега је 2.000 евра употребљено за куповину куће, а остатак за њено реновирање. Тужиља је код друге банке закључила уговор о рефинансирању претходног кредита којим јој је одобрен кредит од 280.000,00 динара са роком отплате

од 24 месеца. Стање дуга по основу кредита који је тужиља подигла и који је касније рефинансиран износи 145.543,72 динара односно на дан 30.06.2017. године 133.850,69 динара. Тужиља је запослена од 2008. године и радила је као шивач, а тужени је од 2010. године био запослен у предузећу за грађевинарство. Када су странке купиле кућу она није била уселјива па је тужени избетонирао под, урадио одвод и довод воде и набавио туш кабинину, бојлер им је дала тужиљина тетка, а тужиља је купила керамичке плочице које је рођак туженог поставио у кухињи. Осим наведених радова друго ништа није урађено на кући која је и даље безусловна за живот. Парничне странке су се са децом уселиле у кућу у априлу 2013. године, а после развода тужиља је са децом остала у кући до 2018. године када се преселила у стан у ... који је купила од подигнутог кредита. Тужени и даље живи у предметној кући, а деца странака живе са тужиљом с тим што викенде проводе са туженим.

Тужиља је тужбом у овој парници тражила да се утврди да је она власник предметне куће, с тим да се тужени ослободи обавезе враћања дугова који су настали у односу на предметну кућу. Првостепени суд је сматрао да је таква тужба неуредна, наложио је уређење тужбе, што је тужиља делимично урадила и суд је поступао по таквој тужби све до рочишта за главну расправу од 30. јуна 2020. године када је тужиља преиначила тужбу тако што је тражила исплату износа од 4.000 евра по основу њених улагања у кућу а да кућа припадне у својину туженом, на кога се иначе у јавним књигама и води. Иако се тужени противио овом преиначењу, суд је исто дозволио и након тога је одлучено о тако постављеном тужбеном захтеву.

Породични закон у члану 177. прописује да деобом заједничке имовине у смислу тог закона се сматра утврђивање сувласничког односно суповерилачког удела сваког супружника у заједничкој имовини. Деоба се може извршити и споразумом супружника по члану 179. истог закона али нижестепени судови погрешно налазе да се у конкретном случају може применити та одредба јер се у овом случају очигледно не ради о споразумној деоби. Поменуте законске одредбе несумњиво упућују на закључак да се код деобе заједничке имовине не може истицати облигационо потраживање пре него што се утврде сувласнички удели странака у заједничкој имовини. С обзиром да су нижестепени судови поступили на другачији начин, то је очито прекршена поменута законска одредба која је императивног карактера. Такође нижестепени судови нису правилно применили ни одредбе о застарелости потраживања јер је неспорно да се незастаривост односи на стварноправно тражење а не и на облигационо у шта се у конкретном случају потраживање претворило.

Све су то разлози због којих су нижестепене одлуке морале бити укинуте на основу члана 416. став 2. ЗПП.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду све што је напред наведено, па ће полазећи од постављеног тужбеног захтева донети на закону засновану одлуку.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић